

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. JUDr. Zuzanou Běťákovou, advokátkou se sídlem K Nemocnici 18, Nový Jičín, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské náměstí 1, Brno, **za účasti osob zúčastněných na řízení**: 1) J. V. a 2) Z. V., o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2012, č. j. 30 A 84/2010 - 159,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. OR-193/2002-836/3, Katastrální úřad ve Vsetíně, detašované pracoviště Valašské Meziříčí (dále jen „katastrální úřad“) stanovil, že se na základě návrhu žalobce neprovede oprava změny polohy bodu č. 8003-9395 v digitální katastrální mapě v katastrálním území Valašské Meziříčí – město.

Katastrální úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že mu byl dne 19. 11. 2002 doručen návrh žalobce na opravu zákresu v digitální katastrální mapě v k. ú. Valašské Meziříčí – město, konkrétně polohy bodů č. 8003-9369 a 8003-9395 na vlastnické hranici mezi pozemky označenými parc. č. 1102/2, 1103 (oba ve spoluvlastnictví žalobce a jeho sestry, paní M. C.) a 1101/1 (ve společném jmění manželů – osob zúčastněných na řízení). Po prošetření návrhu byl proveden zákres, který v souladu s § 46 odst. 2 vyhlášky č. 190/1996

Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění zákona č. 210/1993 Sb. a zákona č. 90/1996 Sb., a zákon České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění zákona č. 89/1996 Sb. (dále jen „prováděcí vyhláška“) spočíval v odstranění bodu č. 8003-9369 z digitální katastrální mapy, neboť se do ní dostal neoprávněně při její tvorbě. Dne 19. 2. 2003 následně u katastrálního úřadu podal žalobce „nesouhlas s částečnou opravou zákresu“ týkající se bodu č. 8003-9395. Poté vydal katastrální úřad oznámení o neprovedení opravy v údajích katastru nemovitostí ze dne 10. 3. 2003, sp. zn. OR 193/2002-836/1, v němž uvedl, že návrh není ve smyslu § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), v tehdy účinném znění (dále jen „katastrální zákon“), důvodný. Na základě nesouhlasu žalobce s tímto oznámením bylo poté zahájeno správní řízení dle § 8 odst. 5 katastrálního zákona.

V tomto řízení dospěl katastrální úřad k závěru, že bod č. 8003-9395 vznikl napojením nové kresby na stávající hranici a pravděpodobně zařazením tohoto bodu do přímky mezi body č. 47-35 a 47-31. Pro podrobné měření a zobrazení polohopisu katastrální mapy jsou stanoveny charakteristiky a kritéria přesnosti v bodě 12 přílohy prováděcí vyhlášky. Bod č. 8003-9395 má stanoven kód charakteristiky kvality bodu „6“, z čehož plyne hodnota střední souřadnicové chyby 0,21 m. Z kontrolního výpočtu vyplývá, že nepřesnost v poloze bodu při nedodržení vyrovnání do přímky je 0,05 m, tzn., že není překročena střední souřadnicová chyba, a proto nebude oprava zákresu v digitální mapě provedena. Oprava chyby v katastrálním operátu se totiž dle § 8 katastrálního zákona provede jen, když se jedná o chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděním předpisem. V případě bodu č. 8003-9395 však tyto odchylky stanovené prováděcí vyhláškou překročeny nebyly. Bod byl v katastrální mapě vytvořen vektorizací rastrového obrazu původních mapových podkladů a původní geometrický plán č. zak. 8-241-186-79100/77, kterým bod č. 8003-9395 vznikl, není možné přepočítat do žádného souřadnicového systému. V grafickém znázornění uvedeného geometrického plánu je nadto zobrazen lom stávající hranice právě v místě napojení nové hranice mezi pozemky parc. č. 1103 a 1102/2.

Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 17. 7. 2003, sp. zn. O-78/342/2003, odvolání žalobce proti rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. OR-193/2002-836/3, zamítl a rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 27. 8. 2012, č. j. 30 A 84/2010 - 159, zamítl.

Krajský soud v rozsudku předně uvedl, že cílem obnovy katastrálního operátu je jeho aktualizace buď po stránce obsahové, nebo po stránce formální (převedení katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru), a proto obnova katastrálního operátu nesměruje ke změně právních vztahů, pokud jejich změna není doložena příslušnou listinou. V tomto směru krajský soud odkázal na usnesení zvláštního senátu zřízeného zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004 - 12, publikované pod č. 695/2005 Sb. NSS.

pokračování

Katastrální úřad přitom provedl obnovu katastrálního operátu v letech 1997 – 1999 v katastrálním území Valašské Meziříčí – město spočívající v převodu hranic dotčených pozemků z mapy pozemkového katastru do nové digitální katastrální mapy. Došlo ke změně ve způsobu evidence pozemků v katastrálním operátu. Nejednalo se o chybné zaměření či vyznačení vlastnické hranice. Geometrické určení pozemků, což je závazný údaj pro právní vztahy k nim, nebylo obnovou katastrálního operátu dotčeno. Jednalo se tedy o případ aktualizace formálním převedením katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru. Obnova operátu evidence nemovitostí nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitostem a nemůže měnit vlastnictví k nim. Pozemek žalobce a jeho sestry zůstává stejný jako před změnou, neboť dle § 5 odst. 7 katastrálního zákona platí, že právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Zpřesněním evidence nejsou dotčeny právní vztahy k pozemkům a není proto ani dotčeno vlastnické právo žalobce a jeho sestry. Nedošlo ke změně průběhu geometrického a polohového určení pozemků, ani ke změně průběhu hranic v terénu, ale pouze byly zpřesněny dosavadní výměry dotčených parcel.

V předmětné věci byl katastrální operát obnoven přepracováním souboru geodetických informací ve smyslu § 13 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, při němž byla stávající katastrální mapa převedena z grafické formy do grafického počítačového souboru. Žalovaný dle názoru krajského soudu správně zkoumal, zda hranice pozemků byly z mapy bývalého pozemkového katastru do nové podoby převzaty s předepsanou přesností a zda nedošlo k chybě při výpočtu výměr parcel. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda při obnově katastrálního operátu nedošlo k chybě v geometrickém a polohovém určení dotčených pozemků. Žalovaný dále správnost zákresu parcel v nové katastrální mapě ověřoval porovnáním délek mezi lomovými body zjištěnými z mapy pozemkového katastru a délek vypočtených ze souřadnic souboru geodetických informací obnoveného katastrálního operátu. Výpočtem zjistil, že odchylky v daných délkách nepřesahují předepsané meze. Na základě toho žalovaný dospěl k závěru, že nedošlo k chybě ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona, podle něhož na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Ve svém rozhodnutí žalovaný přezkoumatelným způsobem vyvrátil, že došlo k porušení § 8 odst. 1 katastrálního zákona, neboť se v odůvodnění podrobně zabýval námitkou žalobce ohledně předmětných parcel. Ze zákonného vymezení věcné působnosti žalovaného je přitom zřejmé, že se jedná o odborný orgán. V každém konkrétním řízení je pak na něm, jako na orgánu zeměměřictví a katastru nemovitostí, zda shledá skutková zjištění dostatečnými pro své rozhodnutí, či nikoliv a jaké důkazy provede.

Dle krajského soudu se rozhodnutí žalovaného nedostalo do rozporu s provedenými skutkovými zjištěními. Příslušné správní úvahy plně vycházejí ze zjištění, která jsou obsažena ve správním spise; rozhodné skutečnosti žalovaný podrobně vyhodnotil. Proto nedošlo k porušení § 8 odst. 1 katastrálního zákona, který je aplikovatelný i v případě řízení o námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu.

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 40/2008 – 170, dostupný na www.nssoud.cz, krajský soud uvedl, že úkolem správního soudu není suplovat specializovanou odbornou činnost, kterou je otázka správnosti transformace zákresu hranic parcel z mapy pozemkového katastru do digitální katastrální mapy a výpočet výměr předmětných parcel, včetně pomocných výpočtů. Soud má povinnost hodnotit zákonnost výsledných rozhodnutí, tedy zda jimi došlo k porušení normy, přičemž na žalobci je, aby v rámci žalobních tvrzení uplatnil jak skutkové tak právní důvody, na jejichž základě považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Jak již bylo uvedeno, krajský soud se ztotožnil s úvahou žalovaného ohledně neporušení § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Žalobcova skutková tvrzení, na jejichž základě žalobce zpochybňuje správnost závěrů žalovaného, neobsahují, vyjma poukazu na § 8 odst. 1 katastrálního zákona, přezkoumatelné žalobní námitky ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Především dle krajského soudu chybí tvrzení týkající se překročení mezních odchylek s poukazem na konkrétní odchylky stanovené prováděcím předpisem ke katastrálnímu zákonu; skutkové námitky v žalobě neodpovídají ani možné úvaze ohledně „zřejmého omylu“ při vedení a obnově katastru ve smyslu toho, jak tento pojem vykládá judikatura (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, publikovaný pod č. 2098/2010 Sb. NSS).

Krajský soud dodal, že na věc dopadají i závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 49/2008 – 52, www.nssoud.cz, dle nichž v případě, kdy nedošlo ke změně průběhu geometrického a polohového určení hranic pozemku a při obnově katastrálního operátu byla pouze zpřesněna dosavadní výměra parcely, nelze vůbec hovořit o existenci chyby ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Jak vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 – 118, www.nssoud.cz, chyby vzniklé nesprávným geometrickým a polohovým určením (nepřesnosti při podrobném měření, zobrazení předmětu v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel) se v katastrálním operátu opraví pouze tehdy, došlo-li k překročení mezních odchylek stanovených prováděcí vyhláškou. V případě nepřekročení mezní odchylky se nejedná o opravu chyb v katastrálním operátu, nýbrž o zpřesnění evidenčních údajů katastru nemovitostí.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že všechna tvrzení katastrálního úřadu týkající se bodu č. 8003-9395 jsou „zavádějící a falešná“. Když totiž katastrální úřad při tvorbě digitalizované katastrální mapy zjistil, že v roce 1977 byla chybně vytýčena hranice mezi parcelami při rozdělení parcely č. 1103, zneužil tuto chybu k nezákonnému a úmyslnému posunutí vlastnické hranice z roku 1912 ve prospěch osob zúčastněných na řízení. Došlo tak k porušení „nezadatelných lidských práv“ stěžovatele a jeho sestry. Žalovaný svým rozhodnutím pak pomocí odborné terminologie pouze zastíral pravý stav věci. I když je ve skutečnosti dotčení práv stěžovatele nepatrné, principiálně, a také s ohledem na vynaložené prostředky a námahu, se jedná o větší rozsah dotčení vlastnických práv.

pokračování

Stěžovatel za roky existence předmětného sporu dospěl k závěru, že pravděpodobně existuje shoda v široké obci právníků, geodetů a pracovníků správních úřadů, dle níž není potřebné zatěžovat správní orgány a soudy spory o hranici pozemku, pokud se při geodetickém zaměření míst nezjistí nepřesnost přesahující toleranci nepřesnosti stanovené prováděcí vyhláškou. To je ale v rozporu se samotným účelem zeměměřictví a prováděcí vyhláška je účelově zneužívána. Správní orgány jsou zřejmě ovládány osobami, které zneužily svého postavení, aby se dopustily utajených a podvodných činů, které jsou podstatou nynějšího sporu.

Krajský soud se dle stěžovatele nedostatečně zabýval jeho tvrzeními a návrhy. Odůvodnění rozsudku krajského soudu vyvolává pocit, že když je soudu předloženo obsáhlé stanovisko plné odborných výpočtů a slov, soud je přijme a dále nezkoumá, zda je pravdivé, relevantní, nebo naopak matoucí a manipulující. Tvrzení laika, který se jen domáhá svých práv, je naproti tomu odmítáno.

Stěžovatel tvrdí, že mezní odchylky stanovené prováděcí vyhláškou nebyly předmětem žaloby a ve sporu byly účelově zneužity správními orgány, aby se posunula vlastnická hranice z roku 1912 a v budoucnu na ni bylo možno opět „záludně“ zaútočit. Údajná „tolerance nepřesnosti“ nemůže vést ke změně vlastnických poměrů, neboť k těm ve smyslu katastrálního zákona a zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem chybí potřebné listiny. Nadto prováděcí vyhláška nemůže, vzhledem ke své nižší právní síle, postačovat k zasahování do zákonem zaručeného vlastnického práva.

Dále stěžovatel uvedl, že katastrální úřad nemůže vlastnické hranice měnit podle své libovůle, a naznačil, že vytýkané chyby mohly být úmyslné. Zneužity byly tolerovatelné odchylky dle § 8 katastrálního zákona i samotné ustanovení § 13 katastrálního zákona o obnově katastrálního operátu. Krajským soudem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 – 118, pak nelze aplikovat na chybu učiněnou správním orgánem úmyslně, neboť v takovém případě nejde o chybu, ale o „sabotáž“. Touto „zjevnou sabotáží“ záznamů v nové digitální katastrální mapě se krajský soud nezabýval, jak měl.

Tvrzené skutečnosti stěžovatel dostatečně prokázal nákresey předloženými krajskému soudu. I z posudku soudního znalce Ing. Trnky tak vyplývá, že na hranici z roku 1912 žádná chyba nebyla, a proto nebyl důvod k její následné změně. Důvody uváděné správními orgány pro posunutí hranice jsou zcela nedostačující a hranice pozemku měla být uvedena do stavu podle hranice z roku 1912.

Na rozdíl od názoru krajského soudu považoval stěžovatel své žalobní námítky za srozumitelné a relevantní. Krajský soud se navíc nezabýval všemi jeho podáními, která učinil v letech 2003 až 2012. Tak např. v podání ze dne 25. 8. 2012, v petitu, je po soudu požadováno vrácení soudního poplatku ve výši 2500 Kč. V rozsudku, a ani dodatečně, se krajský soud k této otázce nevyjádřil. Taktéž byla překročena doba pro rozhodnutí věci, neboť soudní řízení probíhá již od roku 2003. Stěžovatel tak navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, nebo sám rozhodl o zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, o náhradě nákladů řízení a stěžovateli

byl vrácen přeplatek ve výši 2500 Kč za dříve zaplacený soudní poplatek v řízení před Městským soudem v Brně.

Jelikož nebyl stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, vyzval jej zdejší soud usnesením ze dne 31. 10. 2012, č. j. 5 As 141/2012 – 14, k předložení plné moci udělené advokátovi pro zastupování v řízení a k zaplacení soudního poplatku. Následnou žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 As 141/2012 – 51, a zároveň stěžovatele opětovně vyzval k předložení plné moci udělené advokátovi pro řízení o kasační stížnosti.

Požadovaná plná moc byla zdejšímu soudu doručena dne 22. 2. 2013. Advokátka JUDr. Zuzana Běťáková kasační stížnost doplnila podáním doručeným zdejšímu soudu dne 4. 3. 2013, v němž namítala zejména nesprávné právní posouzení věci krajským soudem.

Dle zástupkyně stěžovatele důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, neodpovídaly tvrzeným skutečnostem a navrhovaným důkazům. Stěžovatel se snažil v řízení prokázat, že posunutí hranice v rámci digitalizace překračovalo mezní odchylku stanovenou § 8 katastrálního zákona ve spojení s prováděcí vyhláškou. Stěžovatel se žalobou domáhal opravy chyb v katastrálním operátu, přičemž převodem katastrální mapy z grafické podoby do formy počítačového souboru došlo k překročení mezní odchylky původních hranic pozemku z roku 1912. O tom svědčí i odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Toto překročení chtěl stěžovatel prokázat důkazními návrhy ze dne 22. 6. 2012 a 27. 8. 2012, kdy navrhoval vypracování znaleckého posudku a provedení nezávislého měření, což mělo prokázat úbytek jeho pozemků. Tyto návrhy však krajský soud odmítl s odkazem na to, že žalovaný je odborným orgánem. Stěžovatel je však toho názoru, že daný názor není správný, neboť i závěr odborného orgánu může být zpochybněn znaleckými posudky a nezávislými měřeními.

Již dne 25. 2. 2013 kasační stížnost opětovně doplnil sám stěžovatel, který v souvislosti s neosvobozením od soudních poplatků poukázal na finanční náročnost vedení sporu a své omezené majetkové možnosti, a to i s ohledem na to, že je důchodce. Především však zopakoval svá kasační tvrzení, že správní orgány bez právního důvodu zasáhly do jeho vlastnického práva. Zjišťování hranic v terénu navíc v rozporu s § 14 odst. 3 katastrálního zákona neproběhlo za účasti pozvaných vlastníků. Ustanovení o „toleranci nepřesnosti“ je správními orgány účelově zneužíváno. Pokud je totiž zjištěna chyba, musí se opravit, přičemž se chybná hranice opraví dle správně stanovené hranice; správní orgány ale naopak dosavadní správně určenou hranici pozemku přizpůsobily chybně určenému bodu č. 8003-9395.

Dne 24. 4. 2013 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno další podání stěžovatele, v němž stěžovatel upozornil na své rozpory s JUDr. Běťákovou ohledně vedení nynějšího sporu. Údajné upřesnění kasační stížnosti, které měla advokátka vypracovat a které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 4. 3. 2012, neodpovídá kasační stížnosti stěžovatele a stěžovatel s jeho odesláním zdejšímu soudu nesouhlasil. Advokátka tak neuvedla nic o porušení práv stěžovatele dle čl. 11 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Svým podáním JUDr. Běťáková vlastně hájí zájmy protistrany a zneužívá jeho

pokračování

procesní tísně; toto podání svědčí o existenci shody některých soudců a advokátů ohledně nezákonného výkladu § 8 katastrálního zákona.

Stěžovatel proto Nejvyššímu správnímu soudu předložil upřesnění své kasační stížnosti v tom smyslu, že byl ukrácen na svých vlastnických právech dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod (tím se ostatně nezabýval ani krajský soud). Tvzení správních orgánů o pouhé změně způsobu evidence, nikoli o změně průběhu předmětné hranice, je snahou legalizovat způsobené bezpráví a ohlupovat laiky. Při přeměně grafické mapy na digitální není možné měnit vlastnické vztahy k pozemkům; § 8 katastrálního zákona se pak týká skutečných chyb, nikoli nově záměrně vykonstruovaných tvrzení za účelem zpochybnění dosavadního právoplatného stavu. Žalovaný během dlouhých let vedení sporu nezákonný stav pouze „zamlžil“ rozsáhlými výpočty a spoustou odborných výrazů. Evidence nemovitostí má být přesná a zjištěné chyby je třeba odstranit. Není přitom jasné, jak vznikla v roce 1977 chyba, která je nyní svévolně povýšena na platný stav. Krajský soud se snažil zbavit své odpovědnosti odkazem na postavení žalovaného jakožto odborného orgánu státní správy. Stěžovatel měl při obraně svého práva k dispozici jen § 8 katastrálního zákona, který sice hovoří o chybách, ale v nynějším případě šlo o úmyslnou nezákonnost. Krajský soud je solidární s původci příkoří a těžkostí, kterým je stěžovatel dlouhodobě vystaven. Je zneužíváno stáří stěžovatele a jeho finanční a procesní tísně, když se přitom nesnaží o nic jiného, než chránit svůj majetek. Stěžovatel opět upozornil na nákladnost vedení předmětného sporu. Stěžovatel poté doplnil kasační stížnost podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 4. 2013, které je po obsahové stránce totožné s podáním doručeným dne 24. 4. 2013. V kopii stěžovatel doložil svou korespondenci s JUDr. Běťákovou, v níž vyjadřoval nesouhlas se strategií vedení sporu.

Žalovaný se vyjádřil pouze k původní kasační stížnosti stěžovatele, přičemž vyjádřil pochybnosti o tom, že byla podána včas, a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud v případě její opožděnosti odmítl.

Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ve věci je především třeba předeslat, že současná digitální katastrální mapa předmětného katastrálního území je výsledkem postupu dle § 57 prováděcí vyhlášky, kdy v letech 1997 – 1999 probíhala obnova katastrálního operátu převedením katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru (tedy právě do podoby digitální katastrální mapy). Jednalo se tedy o obnovu katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací, jak bylo posléze výslovně upraveno rovněž v § 13 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona. K námitce stěžovatele, že se neúčastnil zjišťování hranic v terénu dle § 14 odst. 3 katastrálního zákona, lze uvést, že účast vlastníků pozemků nebo

jejich zástupců byla zákonem vyžadována pouze při zjišťování průběhu hranic pro obnovu katastrálního operátu podle skutečného stavu v terénu ve smyslu § 14 odst. 1 katastrálního zákona, v tehdy účinném znění, což nebyl postup, který se prováděl při obnově katastrálního operátu formou přepracování souboru geodetických informací. Na rozdíl od obnovy katastrálního operátu novým mapováním se při obnově katastrálního operátu přepracováním nevychází z nového vyšetření hranic jednotlivých parcel v terénu. Z dosavadních katastrálních map jsou zjišťovány souřadnice všech lomových bodů hranic v dosavadním souřadnicovém systému. Při přepracování katastrálního operátu tak fakticky nevzniká nové mapové dílo, ale dosavadní mapové dílo je převedeno z pevné podložky do počítačového souboru. Podrobnosti tohoto postupu stanovila prováděcí vyhláška ve zmiňovaném § 57.

Podstata nynějšího sporu však spočívá v interpretaci a aplikaci § 8 katastrálního zákona upravujícího institut oprav chyb v katastrálním operátu.

V návaznosti na svou ustálenou judikaturu Nejvyšší správní soud uvádí, že smyslem vedení katastru nemovitostí je, aby bez dalšího poskytoval veřejnosti informaci o vlastnických a dalších právech k jednotlivým nemovitostem. Institut opravy chyby v katastrálním operátu, jež tvořily soubor geodetických informací, soubor popisných informací, souhrnné přehledy o půdním fondu, dokumentace výsledků šetření a měření a sbírka listin, umožňoval opravu chybného údaje v katastru nemovitostí při splnění podmínek pro opravu chyby podle § 8 katastrálního zákona.

Podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Podle odst. 2 téhož ustanovení katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést. Podrobnější podmínky a postup pak upravovala prováděcí vyhláška ve svém šestém oddílu nazvaném činnosti při vedení katastru, který vedle problematiky zápisu jiných údajů katastru (§ 41), revize katastru (§ 42) a vyznačování změn údajů katastru v katastrálním operátu (§ 43, § 44 a § 45) zahrnoval rovněž problematiku opravy chyb v katastrálním operátu (§ 46 a § 47).

S ohledem na uvedenou pozitivní právní úpravu, účinnou v době vydání žalobou napadených rozhodnutí, lze rozdělit chyby v katastrálním operátu dle způsobu jejich vzniku na:

- chyby vzniklé zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,
- chyby vzniklé na základě nesprávnosti v listině, podle které byl chybný údaj zapsán do katastru, a
- chyby vzniklé nesprávným geometrickým a polohovým určením – nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud došlo k překročení mezních odchylek stanovených prováděcí vyhláškou.

pokračování

Jiné nesprávnosti obsažené v údajích katastru nemovitostí, na které nelze vztáhnout uvedené, nelze považovat za chyby podle katastrálního zákona. Prvotní otázkou je proto vždy posouzení samotné existence chyby, tj. zda se v konkrétním případě při zjištěných či tvrzených nesrovnalostech jedná skutečně o chybu, a teprve poté následuje určení, o kterou z výše uvedených chyb se jedná, a podle toho pak výběr z možných způsobů nápravy chyby jak po stránce věcné, tak i po stránce procesní.

Chybu ve smyslu § 8 katastrálního zákona však nelze v předmětné věci seznat, a proto nebylo možné ani stěžovatelem tvrzenou chybu v údajích katastrálního operátu opravit. K tomuto svému závěru Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Jak Nejvyšší správní soud ověřil, zabýval se žalovaný podrobně tvrzeními a námitkami stěžovatele, své rozhodnutí přesvědčivě a srozumitelně odůvodnil a přezkoumatelným způsobem se k věci následně vyjádřil i krajský soud.

Ve věci je od počátku zřejmé, že stěžovatel se domáhá vedení hranice mezi jižně položenými pozemky parc. č. 1103, 1102/2 (ve vlastnictví stěžovatele a jeho sestry) a severně položeným pozemkem parc. č. 1101/1 (vlastnictví manželů V.) po linii vymezené body č. 47-35 a 47-31 (co se týká obdobného problému u spojnice mezi body č. 47-19 a 47-35, již bylo příslušnému návrhu stěžovatele vyhověno a bod č. 8003-9369 byl odstraněn); takto definovaná přímka má odpovídat materiálu využitému v procesu digitalizace, konkrétně měrickému operátu z tzv. novoměrického mapování (měrický náčrt č. 47 z roku 1912). Na dodržení takto definované hranice stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení bezpodmínečně trvá. Je přitom možné dodat, jak uvedl ve svém rozhodnutí žalovaný, že nynější souřadnice samotných lomových bodů č. 47-35 a 47-31 v souřadnicovém systému S-JTSK byly získány výpočtem v rámci digitalizace. Žalovaný uvedl, že tyto lomové body jsou určeny se střední souřadnicovou chybou 0,14 m, což odpovídá kódu charakteristiky kvality bodu „3“ podle bodu 12.15 přílohy k prováděcí vyhlášce.

Stěžovatel se v uvedeném smyslu domáhá odstranění bodu č. 8003-9395, který vytváří lomení linie mezi body č. 47-35 a 47-31. Tento bod, jak srozumitelně uvedl žalovaný, byl součástí závazného geometrického a polohového určení hranice mezi pozemky parc. č. 1103 a 1102/2 a „vznikl“ na základě geometrického plánu č. zak. 8-241-186-79100/77 z roku 1977, který byl v době svého vzniku vyhotoven grafickým způsobem, tj. bez výpočtu souřadnic lomových bodů hranic pozemků. Při tvorbě digitální katastrální mapy katastrální úřad zachoval takto definované geometrické určení nemovitostí (a rovněž předmětného bodu) dané uvedeným geometrickým plánem. Dle § 20 katastrálního zákona bylo totiž toto geometrické určení nemovitostí spolu s parcelním číslem, názvem a geometrickým určením katastrálního území závazné pro právní úkony týkající se nemovitostí vedených v katastru. Žalovaný dodal, že bod č. 8003-9395 byl určen v souladu s prováděcí vyhláškou (podle bodu 12.15 přílohy k prováděcí vyhlášce) se střední souřadnicovou chybou 0,21 m. Napojením předmětného bodu na linii mezi body č. 47-35 a 47-31 došlo k „zalomení“ dosud přímé spojnice. Při obnově katastrálního operátu musel katastrální úřad ve smyslu § 13 a násl. katastrálního zákona zahrnout do digitalizace právě i geometrický plán z roku 1977. Je možné doplnit, že sám stěžovatel uvádí, že tento geometrický plán, a tedy i vznik bodu č. 8003-9395, souvisel s příslušnými změnami ve vlastnictví nemovitostí.

Je taktéž zřejmé, že bod č. 8003-9395 v současnosti představuje trojmezí hranic mezi pozemky parc. č. 1103, 1102/2 a 1101/1, přičemž pozemek parc. č. 1101/1 má odlišné vlastníky (osoby zúčastněné na řízení), takže tento bod nelze, jak to činí stěžovatel, vnímat izolovaně jako pouhou součást „vnitřní“ hranice mezi pozemky parc. č. 1103 a 1102/2 a taktéž jej není možné bez dalšího, dle požadavku stěžovatele, „posunout“. Je nutné rovněž brát v potaz, že hranice mezi pozemky parc. č. 1103 a 1102/2 odděluje dva samostatné předměty vlastnictví, které nadto mají také odlišný právní režim – zatímco v případě pozemku parc. č. 1103 je stěžovatel spoluvlastníkem pozemku ve výši podílu 1/2, v případě pozemku parc. č. 1102/2 je tomu tak v podílu 53/100. V tomto kontextu je třeba také zdůraznit, že žalovaný ve svém rozhodnutí upřesnil některá tvrzení katastrálního úřadu a jasným způsobem vysvětlil, že bod č. 8003-9395 nevznikl napojením do přímky mezi body č. 47-35 a 47-31, ale způsobem výše popsaným, tedy na základě geometrického plánu č. zak. 8-241-186-79100/77, když od spojnice mezi body č. 47-35 a 47-31 je vzdálen 0,06 m.

V návaznosti na uvedené, po podrobném prostudování správního spisu a rozhodnutí žalovaného, nezbyvá, než zopakovat již uvedené závěry krajského soudu. Žalovaný se skutečně v souladu se zákonem zabýval tím, zda hranice pozemků byly z dosavadní katastrální mapy převzaty do nové digitální podoby s předepsanou přesností. V souvislosti s tím se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda při obnově katastrálního operátu nedošlo k chybě v geometrickém a polohovém určení dotčených pozemků. Správnost zákresu parcel v nové katastrální mapě přitom žalovaný ověřoval dvěma samostatnými postupy: porovnáním délek mezi lomovými body zjištěnými z původní mapy a délek vypočtených ze souřadnic souboru geodetických informací obnoveného katastrálního operátu. Žalovaný výpočtem zjistil, že odchylky v uvedených délkách nepřesahují předepsané meze; tyto výpočty, včetně příslušné tabulky, uvedl ve svém rozhodnutí. Dané výpočty byly opřeny zejména o body 12.6 písm. b), 12.11 a 12.15 přílohy k prováděcí vyhlášce. Na základě těchto skutečností žalovaný dospěl k závěru, že nedošlo k chybě ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné tyto výpočty podrobně rekapitulovat, neboť jsou účastníkům řízení důvěrně známy z předchozího správního řízení i řízení před krajským soudem. Nadto je nutné uvést, že ani sám stěžovatel správními orgány provedené zaměření bodu č. 8003-9395, či, lépe řečeno, s ním spojenou výši odchylky, nezpochybňoval. Jak již bylo zmíněno, stěžovatel požadoval odstranění předmětného bodu a „vyrovnání vlastnické hranice“ bez ohledu na hodnotu zjištěné odchylky. Tím se ale stěžovatel ve své argumentaci zcela mýlí se zněním § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, dle něhož se chybné údaje katastru opraví pouze tehdy, když byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem (prováděcí vyhláškou). Lze mít za to, že požadavky stěžovatele vycházejí z jeho, jak sám opakovaně uvádí, „laické“ představy o zeměměřictví, získávání geodetických informací a možné přesnosti měření, jakož i z jeho subjektivní představy o „spravedlivém“ uspořádání věcí, než ze skutečné znalosti zeměměřických činností a příslušné právní úpravy.

V kontextu s uvedeným platí, že výčet chyb katastru, které lze opravit postupem dle § 8 katastrálního zákona, je taxativní a neumožňuje tedy toto ustanovení aplikovat na jiné případné deficity, než které zde jsou uvedeny. Pokud by katastrální úřady provedly tímto způsobem i jiné korekce údajů katastru, vybočily by z ústavní maximy stanovené v čl. 2 Listiny základních práv a svobod, dle které lze veřejnou moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne

pokračování

7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 – 118, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 2 As 144/2011 – 47, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud rovněž konstantně judikuje, že překročení mezní odchylky je zákonným předpokladem pro opravu chyby v katastrálním operátu, která vznikla nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel. Opravuje se pouze taková chyba v geometrickém a polohovém určení, která přesáhne hodnotu mezní odchylky stanovenou v prováděcí vyhlášce. Např. ve svém již zmiňovaném rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 – 118, zdejší soud uvedl, že *„to znamená, že pokud by došlo ke změně (snížení) ve velikosti výměry parcely – v daném případě při obnově katastrálního operátu na základě nového geometrického a polohového určení nemovitosti a novým výpočtem provedeným s vyšší kvalitou resp. přesnější metodou (ze souřadnic podrobných bodů) – a rozdíl ve velikosti dosavadní a nové výměry by nepřekročil mezní odchylku stanovenou prováděcí vyhláškou, nejednalo by se o chybu v katastrálním operátu, ale pouze o zpřesnění výměry“* (zvýraznění doplněno).

Pokud právní zástupkyně stěžovatele v doplnění kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel již v řízení před krajským soudem tvrdil, že došlo k překročení mezní odchylky dle § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, což chtěl prokázat příslušnými důkazními návrhy na nezávislé zaměření hranice, nelze s tímto tvrzením zcela souhlasit. Právní zástupkyně stěžovatele se takto formulovaným tvrzením pokouší, zprostředkovaně, zpochybnit závěry žalovaného i krajského soudu jediným způsobem, který dikce § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona připouští, avšak tuto argumentaci nelze přijmout. Ve vlastních doplněních kasační stížnosti ji popírá sám stěžovatel, který se, jak již bylo opakovaně uvedeno, domáhá odstranění i takové (jakékoli) odchylky, která nepřesahuje mezní hodnoty stanovené prováděcí vyhláškou.

Je pravdou, že při jednání před krajským soudem dne 22. 6. 2012 stěžovatel navrhl vypracování znaleckého posudku, aby bylo tvrzení správních orgánů o dodržení příslušné odchylky prokázáno nezávislým geodetickým zaměřením. Stěžovatel však v tomto směru ve své argumentaci není konzistentní. V kasační stížnosti výslovně uvádí, že *„mezní odchylky nejsou předmětem žaloby“* a tyto odchylky stěžovatel za okrajovou otázku označuje i ve své komunikaci se svou právní zástupkyní, kterou Nejvyšším správnímu soudu zaslal na vědomí; rovněž při jednání dne 22. 6. 2012 stěžovatel připouští, že v rámci určení hranice předmětných pozemků se jedná o její posunutí o 5 cm, přičemž jemu jde ovšem o princip, že správní orgán „posunul“ tuto hranici, aniž by pro to měl důvod, a ustanovení o přípustné odchylce vůbec neměl aplikovat.

Především je však nutné uvést, že s předmětným návrhem na znalecké dokazování se krajský soud vypořádal, byť tak neučinil výslovně, adekvátním odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 40/2008 – 170, www.nssoud.cz. Na základě přezkoumání rozhodnutí žalovaného a odůvodnění tohoto rozhodnutí, i s upozorněním na odbornost příslušných správních orgánů, krajskému soudu nevznikly žádné pochybnosti o správnosti zaměření relevantních bodů v rámci přípustných mezních odchylek (je třeba vzít v potaz také to, čeho se stěžovatel, jak bylo rekapitulováno, skutečně domáhal). Na věc je tak možné přiměřeně aplikovat závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 76/2012 – 41, www.nssoud.cz, dle něhož *„kasační soud si je vědom toho, že problematika vytyčení hranic pozemku, zejména stanovení či přepočty lomových bodů hranic, je otázkou odbornou, a zcela přirozeně není v*

silách soudu, aby sám detailně rozuměl této problematice. V takovém případě je však namístě, aby krajský soud, má-li pochybnosti, v rámci jednání přizval odborníka na danou problematiku, který soudu otázky týkající se odborné stránky věci ozřejmí. Skutečnost, že soud bez konzultace s odborníkem nemůže posoudit věcnou správnost určité otázky, však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí takovou otázkou se zabývajícím.

Krajský soud se rovněž vypořádal s žalobními námitkami stěžovatele týkajícími se případných chyb katastru nemovitostí dle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, tedy chyb, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru. Krajský soud správně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se pojmu „zřejmý omyl“, konkrétně na rozsudek ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103, publikovaný pod č. 2098/2010 Sb. NSS. Na tento rozsudek navázala i další judikatura zdejšího soudu, jejíž přehled byl podán kupř. v rozsudku ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 - 32, publikovaném pod č. 2902/2013 Sb. NSS, na který zdejší soud v podrobnostech odkazuje. Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že ve smyslu této judikatury tak v nynějším případě nedošlo k tomu, že by zakreslení v katastrální mapě nebylo ve shodě s podklady pro zakreslení hranice (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 As 71/2008 - 48, www.nssoud.cz) či že by hranice byla zakreslena v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru na základě listiny, která nesplňovala požadavky zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2010, č. j. 8 As 26/2008 - 65, www.nssoud.cz).

Stěžovatel kromě emotivně formulovaných námitek, v nichž tvrdil, že k zakreslení sporné hranice došlo v důsledku „podvodu“ či „sabotáže“, nenabídl žádné argumenty, které by svědčily o nesprávném počínání úředních osob; tvrzení o úmyslných chybách, sabotážích apod. zůstávají v rovině pouhých spekulací, které nejsou podloženy jakýmkoli fakty či skutečnostmi vyplývajících ze spisu. Rovněž v tomto směru Nejvyšší správní soud blíže odkazuje na již uvedené závěry týkající se opravy chyb dle § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, resp. na popis vzniku sporného bodu č. 8003-9395.

Ve věci také nedošlo, ačkoli stěžovatel tento závěr odmítl jakkoli akceptovat, ani k zásahu do jeho vlastnického práva. K této otázce se vyjádřil ve svém rozhodnutí výslovně žalovaný a krajský soud v tomto směru poukázal na evidenční charakter obnovy katastrálního operátu, a to jednak odkazem na zmiňované usnesení zvláštního senátu zřízeného zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf. 90/2004 - 12, publikované pod č. 695/2005 Sb. NSS, jednak vlastní argumentací. V jejím rámci krajský soud konstatoval, že obnova operátu evidence nemovitostí nemá vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitostem a nemůže měnit vlastnictví k nim. Předmět vlastnictví zůstává stejný jako před změnou, neboť dle § 5 odst. 7 katastrálního zákona platilo, že právní vztahy nemohou být dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud její změna není doložena listinou. Digitalizací evidence nejsou dotčeny právní vztahy k pozemkům a není proto ani dotčeno vlastnické právo stěžovatele. Tím, že nedošlo ke změně průběhu geometrického a polohového určení pozemků, nedošlo ani ke změně průběhu hranic v terénu. Tyto závěry jsou plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Odkázat lze např. na zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 40/2008 - 170, a ze dne 7. 5. 2008, č. j. 9 As 78/2007 - 118, či na rovněž uváděné usnesení zvláštního senátu zřízeného zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf. 90/2004 - 12.

pokračování

Z uvedených důvodů se není třeba blíže zabývat tvrzeními stěžovatele o porušení jeho ústavně zaručeného vlastnického práva dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, resp. práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ke stěžovatelem zpochybňované prováděcí vyhlášce lze uvést jen to, že byla vydána na základě zákonného zmocnění dle § 30 ve spojení s § 8 katastrálního zákona a její ústavnost nikdy nebyla zpochybněna rozhodnutími Ústavního soudu.

Stěžovateli lze přisvědčit jedině v tom, že v široké odborné obci vládne shoda na výkladu § 8 katastrálního zákona, byť s ním stěžovatel nesouhlasí. Stěžovatel by v tomto smyslu měl spíše zvážit, zda více než projevem všeobecně rozšířeného omylu nebo snad zlého úmyslu, jak naznačuje, tato skutečnost není důsledkem toho, že se jedná o výklad přesvědčivý, souladný s obvyklými metodami interpretace právních předpisů. Relevantním argumentem nemůže být ani to, že správními orgány uváděné odborné závěry a výpočty dle stěžovatelova tvrzení „*nelze dost dobře laicky a logicky pochopit*“. Za takové situace nelze, jak to stěžovatel činí, klást finanční a časovou náročnost vedeného soudního sporu za vinu krajskému soudu ani správním orgánům.

Pokud stěžovatel zmiňuje své dlouhodobé spory ohledně hranic příslušných pozemků s osobami zúčastněnými na řízení, nezbyvá než uvést, že spory o průběh hranice mezi pozemky různých vlastníků nemohou být řešeny katastrálním úřadem. K řešení takového sporu jsou věcně příslušné soudy rozhodující v občanském soudním řízení. Příkladem takového sporu mohou být právě stěžovatelem zmiňované neshody týkající se plotu postaveného osobami zúčastněnými na řízení; stěžovatel však nemůže směšovat tuto otázku a otázky týkající se obnovy katastrálního operátu a oprav chyb v katastrálním operátu.

Nejvyšší správní soud k věci pro úplnost dodává, že souhlasí s názorem stěžovatele, že celková doba soudního řízení v dané věci byla poměrně dlouhá; prvotní žalobu podal stěžovatel již v roce 2003. Je však třeba vzít v potaz, že po podání žaloby nebylo zřejmé, který soud má ve věci rozhodovat (zda soud rozhodující ve správním soudnictví nebo soud rozhodující v občanském soudním řízení, přičemž ani soudy rozhodující v občanském soudním řízení nebyly jednotné v názoru na místní příslušnost) a k řešení tohoto kompetenčního sporu došlo až usnesením zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 31. 5. 2010, č. j. Konf 83/2009 – 6.

Co se týká opakované žádosti stěžovatele o vrácení soudního poplatku ve výši 2500 Kč zaplaceného v řízení před Městským soudem v Brně, o jehož vrácení stěžovatel žádal krajský soud poté, co byl Městský soudem v Brně, přípisem ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. 38 C 86/2007, informován, že o věci bude rozhodovat věcně příslušný soud (tedy Krajský soud v Brně), lze krajskému soudu vytknout, že se k této věci nevyjádřil a že o vrácení poplatku (resp. přeplatku na zaplacených soudních poplatcích v dané věci), byť i samostatným usnesením, nerozhodl. Zdejší soud je totiž toho názoru, že vzhledem k tomu, že Městský soud v Brně v daném případě nepostupoval podle § 104b o. s. ř., ale v souladu s § 104c o. s. ř. navrhl zvláštnímu senátu, aby rozhodl daný kompetenční spor, což se stalo zmiňovaným usnesením ze dne 31. 5. 2010, č. j. Konf 83/2009 – 6, s tím, že k věci je příslušný Krajský soud v Brně jakožto soud ve správním soudnictví a má tedy pokračovat v řízení o původní žalobě proti rozhodnutí žalovaného z roku 2003, měl Krajský soud v Brně na základě § 10 odst. 8 (nyní odst. 9) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích,

per analogiam, rozhodnout o vrácení přeplatku zaplaceného za žalobu v dané věci. Uvedený závěr však nic nemění na zákonnosti rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného.

Ze všech uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení neuložil soud žádné povinnosti, za něž by jim příslušela náhrada nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. února 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu